

„Tak jak vidíte, to se nestane. Plánuji, že všichni tři hned zjara opustíme New York. Nejdřív se musím postarat o plno věcí, ale hned poté vyrazíme. Jaro v Texasu je nádherné.“ Odmlčel se, vzdálený pohled v očích. Pak se znovu obrátil ke mně a vzal mě za obě ruce. „Ach, Noro, Texas si určitě zamilujete.“

Té noci mi hlavou procházely nekonečné obrazy Texasu, nebo alespoň Texasu, jak jsem si ho představovala. Byla jsem bez sebe vzrušením. Chystala jsem se na další nové dobrodružství! Myslela jsem na to, jak Aidan vypadal, když mi tu zprávu sděloval. Tvář mu radostně zářila, a když se na mě díval, měl v očích něhu. Teď jsem si konečně připustila, že mě už dlouho přitahuje, ale nikdy v životě by mě nenapadlo, že by moje city mohl opětovat.

Ráno jsem se vzbudila zbrocená studeným potem. Namísto blažených snů, které jsem očekávala, jsem prožila noc plnou nočních můr. Z temného moře vystoupil duch Nory s prázdnými očními důlky a odporným šklebem v obličejí. Sevřela mi ruku.

„Ty sobecká mrcho!“ krákala. „Všechno jsi mi ukradla, můj život, moji budoucnost, úplně všechno! Jak vůbec můžeš sama se sebou žít? Jen počkej, až máma s tátou zjistí, co jsi provedla!“

Jen co Nora zmizela, objevil se v mém snu otec McGinty. Tvář mu plála spravedlivým hněvem a ukazoval prstem na mě. „Lhala jsi o tom, kdo skutečně jsi,“ křičel, „a ani ses to nepokusila napravit!“

„Ale já se přece vyzpovídala,“ plakala jsem. „Farář mi dal rozhršení.“

Otec McGinty kroutil hlavou. „Tu samou lež opakuješ pořád dokola! Spáchala jsi smrtelný hřích. A jestli v tom hříchu zemřeš, skončíš rovnou v pekle!“

Za knězovým ramenem vykoukla Domova tvář.

„Má pravdu, Delie,“ řekl. „Vršíš lež na lež, jen abys zakryla tu první!“

Uvědomila jsem si, že pocit viny za to, co jsem provedla, mě provází dál. A že mě bude provázet tak dlouho, dokud s tím klamáním neskončuju. Můj podfuk se mnou odjede do Texasu a bude na moje štěstí vrhat temný stín. Musela jsem si přiznat, že to, co mě skutečně trápí, se nedá vyléčit žádným dobrodružstvím na světě. Pořád jsem si připadala bezcenná a nehodná lásky. S Aidanem jsme si byli stále bližší, a to mě děsilo. Musela jsem ho odradit dřív, než nás to oba začne bolet.

Nezbývalo mi nic jiného než se mu vyzpovídat z toho, co jsem provedla, a pak z jeho domu odejít.

Nazítří ráno jsem vešla do knihovny. Seděl u svého stolu s hlavou skloněnou. Když vzhledl, okamžitě jsem pochopila, že se něco stalo. Po včerejším večeru jsem očekávala úsměv a pozdrav. On však byl pobledlý a rty měl stažené do úzké čárky. Ukázal na křeslo.

„Posadte se.“ To byl příkaz.

Zamával na mě jakousi obálkou. „Můžete mi vysvětlit tohle?“